

KISIRAD

... CÉLBA VETTE. (Lásd a 84. lapon.)

XLVII. kötet, 6. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1894. augusztus 5-én.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

HAJNAL és napszállat zajtalan óráiban naponta felment a vigyázó-torony tetejére, hogy a tábori hírnökök érkezését lesse.

E toronnyal szemben a bérczi erdők közepéből kopár hegy-csucs emelkedett ki, melyen a nyugalomnak csöndes óráiban rendszeren egy vén him-szarvas jelent meg és szoborként megállva, kondította alá a völgybe érzés rigyetését.

Fejedelmi állat volt, amint a kelő és bucsuzó nap tüzes aranyától körül sugározva, délczegen emelte föl huszas agancskoronáját.

Mátyást majd a hideg lelte ki e gyönyörű vadász diadal-jelért. Huszas agancs! A ritkaságok ritkasága! Föl is tette magában, hogy addig nem nyugszik, míg a fejedelmi vadat el nem ejti.

De nap nap után hiába járta be a bérczes rengeteg zugait, nem akadt még a nyomára sem. Mint ha csak maga a regebeli

csuda-szarvas volt volna. Az alkonyat és napkölte csendjében azonban mégis rendszeren megjelent a hegy-tetőn.

Egyik nap a bércz-rengeteg legvadabb és legmagányosabb részét mászta, hová ember nem igen merészkedett. Háttha itt lesz?

Töveikből kicsavart óriási fenyő-szálak heverték szerteszét századok viharaitól egymásra döntögetve. Sötét üregek, tátongó szakadékok ásitottak feléje, mélyükön csatogó bérczi patakokkal.

Érett bogyók terhétől pirosuló, sűrű málvabozótok s szeder-indák fonadékai akasztották meg lépten-nyomon. De Mátyás, keresztül törve rajtuk, gyepes tisztásra jutott, mely roppant barlang előtt terült el. Ennek fekete öbléből tiszta vízü hegyi patakocská csörgedezett elő.

Somját oltva, éppen le akart heveredni a puha mohára, midőn a barlangból egy kis lompos, kölyök kutya-forma bozontos

jószág hömpölygő hengerbóczáznia az ég felé nyujt.

Mátyás majd benne, mert n. Régen vágyott mulatságosabb, mint egy kis me tréfa-mester és belüli állatvilágn.

Nem is gon feléje, vastag b után oly gyors kült a medve-képet a 84. lap

Az anya-me alszik, vagy pe tudta Mátyás san hanczuzott mot veszítsen, gázolt tova vadász.

A kis med ez a szokatlan új játék, és szé tarisznya bojtja szett neki, hogy orrát csiklandó költetik. Elein másik talpával de mivel nem vinnyogni kezd

Mátyás nagy minden percz anya-vadat; a dühe rettenet hasson, tarisz apróságot, az tudott, kapasz delmes, szakad

jószág hömpölygött elő, s nagy vigan hengerbóczázni kezdett, vaskos talpacskáit az ég felé nyújtogatva.

Mátyás majd elkiáltotta magát örömben, mert megismerte a medve-bocsot. Régen vágyott már egyre, mert nincs mulatságosabb, vigabb jószág a világon, mint egy kis medve-bocs. Valóságos pojácza, tréfa-mester és tornásza a mi éghajlatunkbeli állatvilágnak.

Nem is gondolkozott soká, csak nyúlt feléje, vastag bundájánál nyakon csipte, azután oly gyorsan, ahogy csak birt, menekült a medve-barlang közeléből. (Lásd a képet a 84. lapon.)

Az anya-medve vagy a barlang mélyén alszik, vagy pedig élelem után jár: ezt jól tudta Mátyás abból, hogy a bocs magányosan hancúzott a barlang előtt. Hogy nyomot veszítsen, jó ideig a patak vizében gázolt tova élő zsákmányával az ifju vadász.

A kis medve-bocsnak eleintén tetszett ez a szokatlan helyzet. Azt hitte, valami új játék, és szépen békén maradt. A vadásztársznya bojtjait rángatta s mód nélkül tetszett neki, hogy a vékony czafrangok a buksi orrát csiklandozták és ugyancsak megtüszköltetik. Eleintén majd az egyik majd a másik talpával akarta az orrát megvakarni, de mivel nem ment: haragosan morogni, vinnyogni kezdett.

Mátyás nagyot ijedt. A bocs vinnyogása minden perczen nyomába hozhatja az anya-vadat; a kölykétől megfosztott medve dühe rettenetes. Hogy szabadon mozoghasson, tarisznyájába dugta a viczkándozó apróságot, azután, amilyen gyorsan csak tudott, kapaszkodott fölfelé, hogy a veszedelmes, szakadékos helyről kijuthasson.

Végre fölért a hegy-hátra, s egy perczre megállt, hogy kifúhassa magát.

A bocs vinnyogására egyszerre iszonyu bömbölő ordítás felelt. Mintha az a nagy barlang kezdene ásitó torkával haragosan morogni, mennydörögni. Az anya medve éles füle meghallotta kölykének rivását és bösz dühvel ordított vissza fájdalomában.

Mint ha azt akarná érteni rajta:

»Jaj annak, aki a kölykemet elrabolja!«

Mátyás futó pillantást vetett maga alá.

Egy óriási fekete tömeget látott fölfelé törtetni, mely iszonyu talpaival a málnabozótot szalmaként zuzta-tiporta le, a mázszás szikla-darabokat pedig apró kövecsként dobálta szét maga elől, úgy hogy az egész hegység rengett a leomló szikla-darabok csattogásától.

Szélesebesen menekült tova a fák között Mátyás . . . midőn háta mögött az erdő is, mintha zivatar dultna, recsegnirepogni kezdett. Hideg borzongás szaladt rajta végig s bátor szive aggodalmasan dobogni kezdett. A vissza tekintéssel nem mert időt vesztegetni. Minden mulasztott percz az életébe kerülhet . . . Hiszen ugy is tudta, hogy az anya-medve tépi, szaggatja magát keresztül a bokrokon, és egy meginduló kődarab sebességével rohan utána.

Hozzá még a bocs is, anyja bömbölését hallva, egyre élesebben vinnyogott, ami az anya-vad dühét csak fokozá. És ugy ordított, hogy a lég, a rengeteg reszketett belé.

Az ifju vadász lélekzete el-elfult. Érzé, hogy a futást nem bírja soká. De ha birná is, mit érne vele? A felbőszült medve elől a legsebesebb futó sem bir menekülni. Beéri és levágja az a vágató lovat, a menekülő gimet . . .

Ha a medve-bocsot eldobná, tán megmenekülne, mert az anyai szeretet erősebb az állat szívében, mint a boszuállás szomja a kölyke elrablón. Ezt jól tudta Mátyás, de nehezen szerzett zsákmányától semmi áron sem akart megválni. Ekkép más módja nem maradt a menekülésre, mint szembe szállni és megküzdeni az iszonyú fenévaddal.

E gondolatra szive sebesebben lüktetett. Gyorsan kellett határoznia, mert a recsegés-ropogás zaja egyre gyorsabban közeledett, s már hallotta a fenévadnak is hörgő fujtását és fogainak rettentő csattogását.

De még volt egy kis térbeli előnye, mit gyakorlott lábainak és karcú alakjának köszönhetett.

Ahol ő madár-könnyűséggel siklott át a sűrűsége, ott a medvének roppant testével úgy kellett áttörtetni.

Ez alatt éppen elég ideje maradt a megfontolásra és cselekvésre, de tétovára egy perce sem.

Gyorsan megragadta egy százados cserfának alá hajló ágait, és erős karjaival felhúzza magát, csakhamar fenn volt annak tetejében.

Ebben a perczen rohant el vihar-sebes-

séggel alatta a dühében tajtékzó anyamedve is, de bocsának vinnyogása csakhamar vissza térítette.

Oly iszonyú állat volt, hogy Mátyás minden ízében össze borzadt láttán.

Bika-nagy teste vonaglott a dühtől; bozontos bundájából, mint az izzó szén lángoltak elő vérben forgó szemei. A fogai pedig akkorák voltak, mint a vadkannak agyarái.

Két lábra állva, átölelte a fa derekát, s evet-könnyűséggel mászott fölfelé.

... GYORSAN MENEKÜLT. (Lásd a 83. lapon.)

las nyilvessző a medve jobb szemében állt meg. Ott hempergett kinlódva a fa alatt. De csakhamar össze szedte magát, újra felágaskodott, s olyat ütött talpával a törzsre, hogy a százados fa a sudaráig remegett meg belé.

Most már az ifju vadász biztos volt győzelméről, és ugyan-ezen módon lőtte ki a medvének a bal szemét is. Csak hogy a medve most nem esett le, hanem fia viny-

nyogását és a s
vel kapaszkodó
feje fölötti ág
végig futott a
szépen alá er
jára akasztott
szóvel szíven ló

Hörögve zuha
alá az óriási áll
és végső kinjáb
tisztára lehá
totta a fa kerg
melynek tövb
pár percz mul
kiadta páráját.

Mátyás széd
hőséget érze
Büszke öröm tö
el arra a gonc
latra, hogy e zsá
mány a legm
gyobb daliának
diszére válno
Arra nem go
dolt, hogy ele
vel fizethette vol
meg a küzdelm
Ilyen zsákmá
után már férfin
hősnek vallha
magát. És az
is van avatva.

Rövid ide
megpihent. Azt
megindult haz
előtt embereke
medvét a vár

De még azé
medvék termés
fiát nem találj

nyogását és a szimatot követve, bőszt dühvel kapaszkodott utána, mire Mátyás, a feje fölötti ágba kapaszkodva, könnyedén végig futott a fögalyon, a fa tulsó felén szépen alá ereszkedett és lekapva a karjára akasztott ivét, a harmadik nyilveszszővel szíven lőtte a fenevadat.

Hörögve zuhant alá az óriási állat és végső kinjában tisztára lehántotta a fa kérgét, melynek tövében pár percz mulva kiadta páráját.

Mátyás szédítő hőséget érzett. Büszke öröm tölté el arra a gondolatra, hogy e zsákmány a legnagyobb daliának is diszére válnék. Arra nem gondolt, hogy életével fizethette volna meg a küzdelmet. Ilyen zsákmány után már férfinak, hősnak vallhatta magát. És azzá is van avatva.

Rövid ideig megpihent. Aztán megindult haza felé, hogy még napnyugta előtt embereket küldhessen, kik az elejtett medvét a várba szállítsák.

De meg azért is sietett, mert ismerte a medvék természetét. A him, ha nőstényét, fiát nem találja, a nyomon utánuk indul,

egy második fenevaddal pedig így fáradtan, kimerülve, nem tudná fölvenni a harczot.

Szerencsésen ért haza és a medvebocsot az öreg Mosolygó mester gondjaira bizta, hogy tanítsa ki mókára. A mester ugyancsak nézett, hogy a mérgesen szuszogó kis bozontos elő került a tarisznyából. De Mátyás

nem mondta meg, hol és mikép szerzte. Ez titok is maradt mind addig, míg késő holdvilágnál, lobogó fáklya-fény mellett a nyolcz csatlós haza nem érkezett, galyakból össze rótt targonczán czepezve az erdők óriását.

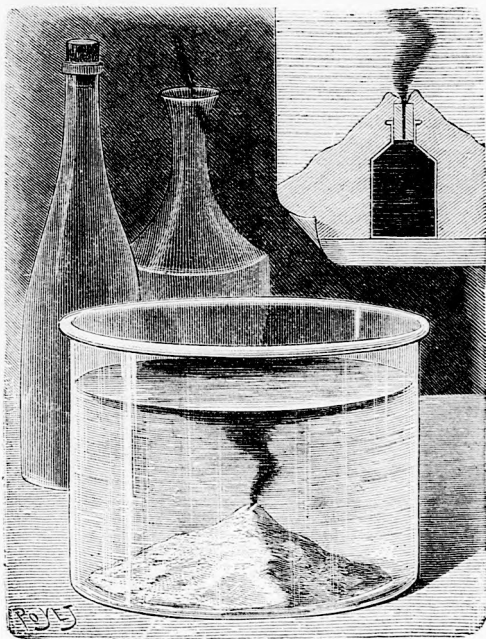
Mátyás szemei büszkén villogtak, mikor az öreg vitéz megrettenését látta.

Mert valósággal megrettent ám és elhalaványodott, midőn megismerte Mátyásnak sastollas nyilvesszőit. Azután pedig nem birván

elrejtteni elragadtatását, lelkesülten kiáltá: — Istenemre! . . . méltó fia a győzhetetlen nagy Hunyady Jánosnak!

A nő-cselédek ijedező sipításai és hangos csodálkozása Hunyadyné fülébe is eljutottak. Megtudva a történeteket, a hős

BÜVÉS Z E T.

TŰZHÁNYÓ A VIZES ÜVEGBEN.

(Lásd a 94. lapon.)

lelkü anya lélek-szakadva rohant le az udvarra a várnagy és a várkaplán kíséretében, hogy fia nincs-e megsebesülve?

Heves fölindulással zárta karjai közé, miközben feddeni, pirongatni kezdte merészségéért és eltiltotta a további vadászattól. De Mátyás oly gyengéd, oly megnyugtató szavakkal kérlete-engesztelte édes anyját, hogy ez utoljára is büszkén sugárzó tekintettel ölelte még egyszer keblére fiát.

A medvét megmérték. Két lábnál magasabb tizennégy mázsás példány volt, és Vitéz János, a nevelő, midőn felértek a nagy terembe, komolyan vallatóra fogta a fiút.

— Tetteiddel való kérdés nem kenyered, ezt tudom, mondá; de akarom tudni, mikép ejtetted el a medvét? Beszélj el apróra!

Mátyás erre elbeszélte az egészet. Hozzá nem tett, de el sem vett belőle. A hőslélkü Szilágyi Erzsébet homlokán hideg verejték gyöngyözött, sőt maga Vitéz János is nem egyszer színét változtatá.

— Nem féltél? kérdé aztán röviden.

— Nem, mert akkor elvesztem volna! Kegyelmed egyik arany mondása mentett meg: «Félelem, veszedelem; hideg vér és lelki erő, fél menekvés a veszélyből!» viszonzá Mátyás. A fára épp azért menekültem, mert a földön nem küzdhettem volna meg vele kópja nélkül, tán még azzal sem.

Mikor Mátyás nyugalomra ment, özvegy Hunyadyné, bizalmas udvarhölgye kíséretében, fölkeresé a nevelőt, ki a torony mellvédjére könyökölve, a csillagokat vizsgálta egy ágyu nagyságu teleszkópiummal (messzelátó csövel).

— Kegyelmed, tisztelendő uram, még csak meg sem dorgálta Mátyás fiamat

merész cselekedetéért, mondá kissé neheztelő hangon a vár urnője. Pedig a kegyelmed szavára hallgat legjobban. Hát ha szét-tépte volna az az óriás fenevad?!

— Ne féltsük Mátyást, kegyelmes uraszonyom, felelé Vitéz János mély meghajlással. Emlékezzünk szent Kapisztrán János jóslatára. Hős már ő gyermek-alakban is. És azt mutatja ez a csillag is, hogy idővel félvilág fogja emlegetni az ő nevét s dicsőíteni tetteit!

Hunyadyné az anyai szeretet megdicsőült mosolyával nézett föl a mutatott csillagra, mely legsugárzóbb fényben ragyogott a zenith magasán, az égboltozat végtelen csillag-táborá között.

(Vége következik.)

VIRÁGOS REGGEL.

(Képpel a 88-89. lapokon.)

KERTBEN jártam, illat-árban,
A virágnak szívét tártam;
Szekfüt, rózsát szakasztottam,
A karomra akasztottam.

*Bele raktam kosárkámba,
Viszem most a szobácskámba;
Langyos vízzel öntözgetem,
Bokrétába kötözgetem.*

*Ti is, cziczák, szolgáljatok,
Az ajtóban őrt álljatok!
Ne tudja meg most Jolánka,
Hogy mind ő neki van szánva.*

*De ő nyilván aluszik még,
S virágokról álmodik még:
Midőn illatozva, élve,
Igazában, valójában
Óda hullanak ölébe.*

A „KIS LAP“

RÖMMELEL és ezennel sban két hettett nagy

Kis olvasóim tönnemes versenyben s azok, akik tavaly — végeztek a pályaművasásával és megbirörmel is járt, eredmény szerint a sorozatát találták, u nyü dönteniök. A l nyeinek és hibáina után az eredmény i

Az első jutalom

Izabella, Duna-Pa szerüséggel, megkap el életének azt a egyuttal legnagyobb szerető gyermeki igaz érzés árad leirágel, hogy senki s nélküül olvasni. E m adása, formai kerek s teljesen méltó az »Forgó Bácsi könyösszes köteteiből ál

A második jutalom

kár, Felső-Egres-i versenyzett az első kisebb fogyatékosott hosszadalmassáeröltetett volta mia De itt aztán jeles ténétke, melyet elő kellően igazolva v

A „KIS LAP“ nagy pályázata.

RÖMMELEL és meglepéssel adok ezennel számot a »Kis Lap«-ban két hónappal ezelőtt kihirdetett nagy pályázat eredményéről.

Kis olvasóim tömegesen vettek részt a nemes versenyben s a bírálók — ugyanazok, akik tavaly — nem kicsiny munkát végeztek a pályaművek lelkiismeretes elolvasásával és megbíráásával. De munkájuk örömmel is járt, mert a velem közölt eredmény szerint a jeles dolgozatok egész sorozatát találták, úgy hogy nem volt könnyű dönteniök. A legjobb pályaművek előnyeinek és hibáinak gondos összevetése után az eredmény im a következő:

Az első jutalom nyertese lett *Pösztör Izabella, Duna-Putajon*. Keresetlen egyszerűséggel, megkapó melegséggel, mondja el életének azt a legfőbb élményét, mely egyuttal legnagyobb fájdalma az őszintén szerető gyermeki szívnek. Hamisítatlan igaz érzés árad leírásából, oly közvetlenséggel, hogy senki sem fogja meghatottság nélkül olvasni. E mellett még szabatos előadása, formai kerekdedsége által is kitűnik s teljesen méltó az első jutalomra, mely a »*Forgó Bácsi könyvtára*« eddig megjelent összes köteteiből áll.

A második jutalom nyertese *Gerde Oszkár, Felső-Egres-Kátán*. Műve erősen versenyzett az első helyre és csak némi kisebb fogyatékok: az előadásnak itt-ott hosszadalmassága, a kifejezések néhol erőltetett volta miatt jutott második helyre. De itt aztán jelesül áll meg. Maga a történetke, melyet előad s melynek hitelessége kellően igazolva van, érdekes és jól van

kidolgozva, folyékonyan, találó szinezéssel előadva. Ekkép a második jutalom, mely a »*Hős Toldi Miklós*« és »*Egy magyar diák élete Mátyás korában*« című diszmuvekből áll, méltán megilleti.

A harmadik jutalom nyertese *Pirnitzer Kornélia, Szegszárdon*. Az átélt szomorú eseményt eleven színekkel rajzolja, szabatos egymásutánban, jól tüntetve fel az egymásból következett részleteket. Előadása választékos, a nélkül, hogy mesterkéltna; megtalálja a helyes, jellemző kifejezéseket s általában forma, szerkezet tekintetében igen gondos a munka. A harmadik jutalomra, mely *Hoffman Ferencz ifjusági iratai diszesen bekötött tíz füzetéből* áll, teljes joggal rászolgált.

Ezek mellett még több oly pályamű volt, mely, ha a jutalomdíjak száma korlátozva nem volna, méltán részesülne jutalomban. Nevezetesen:

Jeles dolgozatokat küldtek be: Gyémánt Ilona, Fischer Ernő, ifj. Miklós Ödön, Rodakowska Alma, Boross József, Schwartz Irén, Nékám István, Imrédy Kálmán, Robicsek Béla.

Dicséretre méltó pályaműveket írtak: Makay Lajos, ifj. Bolyó Károly, Biedermann Frida, Fleischmann Rózsa, Rodakowski András, Bayer Feri, Fischer Márta, Weltmann Lina, Ungár Szidónia, Schléssinger Eszti, Schöfer Matild, Oppenheim Emma, Lövy Aranka, Waldner Sarolta, Melnár Emil, Oláh Szidi, Kerdl Dezső és Ernő, Schwarcz Magda, Májercsik Annuska, Lázár Piroska, Horváth Ida, Gaál József, Kiss Elek, Unger Ilka, Ofner Etelka, Kalmár Gyula, Herzfeld Paula, Mezei Andor, Rechnitz Marcsi, Bicző Sarolta, Steiner Elza, Fried Ella, Selevér

Flora, Vuskits Ilona, Buck Aranka, Mérey Ágosta, Kiss Paula, Ausländer Iluska, Schwarz Bandi.

Mindannyian önérettel, meglepéssel gondolhatnak rá, hogy egy szép, nemes versenyben dicsőséggel állták meg helyöket.

S most im következnek a jutalmazott pályaművek:

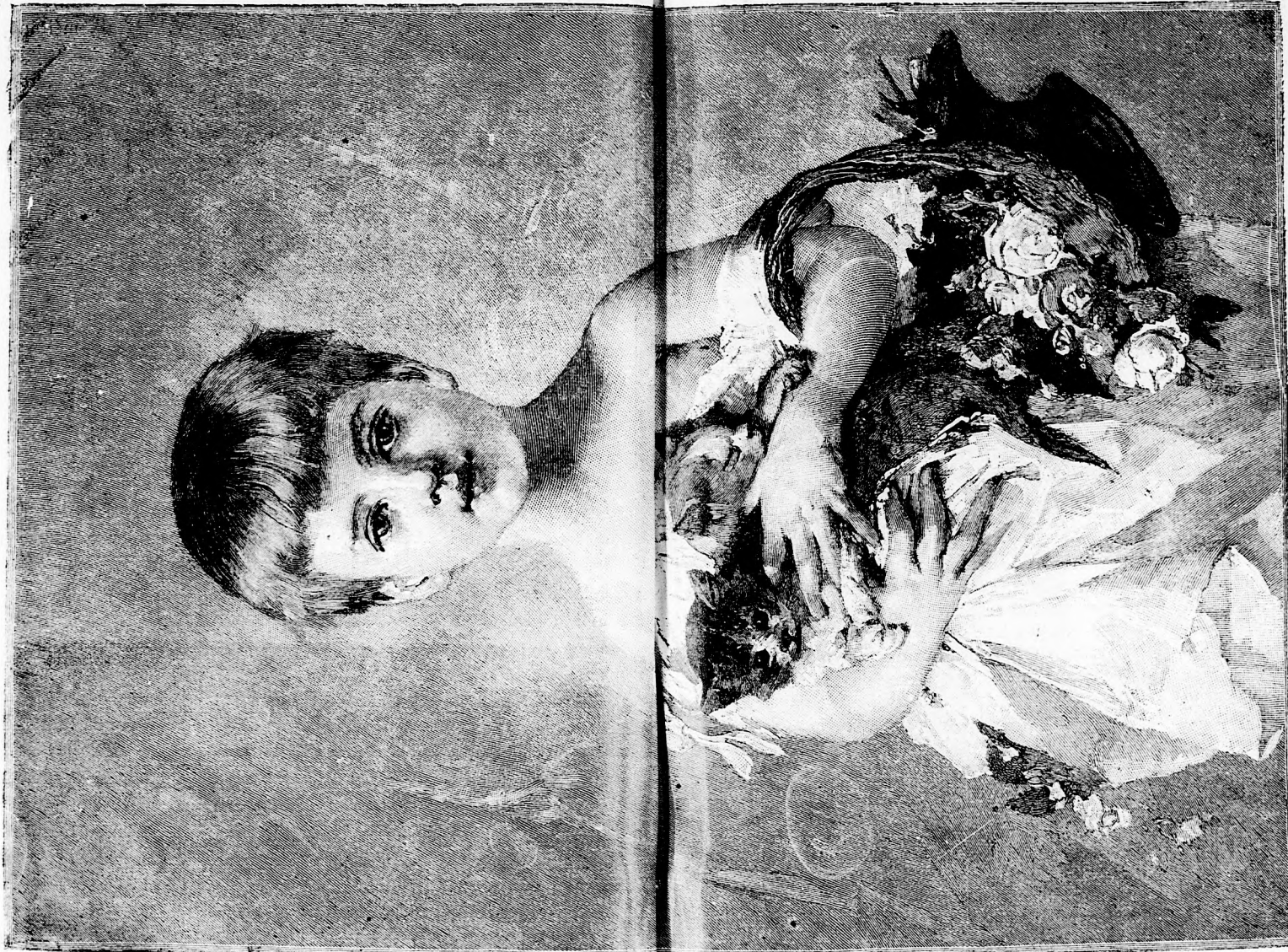
*
Életem legfőbb élménye.

(Az első jutalommal kiüntetett pályamű.)

Azt mondja apám, hogy T.-Földváron láttam először a ragyogó augusztusi fényes napot, nagyanyám hajlékában. Innen 14 hetes koromban haza vitt bennünket édes apám Munkácsra, drága jó anyámmal, ott levén neki abban az időben hivatala.

Azt meg anyámtól tudom, hogy apám komoran tekintett rám az első alkalommal. Bántotta, hogy leány vagyok s csak nagyon sokára tudott megbarátkozni a gondolattal, hogy az ő fellegvárai most már romban vannak, mivel hogy a születendő fiuhoz kötött nagy

tervei és az előre elképzelt szép remények nem teljesülhetnek.
Szegény jó apám! Ha 12 évvel előre

látott volna szemed, tudom, nem bántott volna születésem, a komor tekintet helyett nyájas arcot vetettél volna rám és szelid

mosolygással nyomtad volna homlokomra apai első csókot.

Azt is hallottam sokszor, hogy a mellett, hogy leány, még beteges is voltam s a számtalan álom nélküli éjszaka miatt sokszor zugolódozó szavak is jöttek apám ajakára.

No, de ha az első napokban kissé nélkülöztem is az apai szeretet melegét, idővel annál bővebben kijutott belőle a részem. Egyetlen gyermek voltam akkor, az vagyok ma is, apám úgy szólván egészen magának foglalt le. Nagyon szerettem, rendkívül ragaszkodtam hozzá. Akár dolgozott, akár sétált, mindig körülte voltam, mire aztán jó anyám sokszor olyan formát mondott, »hogy már én őt nem is szeretem«. E föltevésének alaptalanságát persze én arczára hintett csókjaimmal azonnal bebizonyítottam.

Nőttem. A kis gyermekből iskolásleány lett. A betűket hamar összerakosgattam. Irtam, olvastam, számoltam, már t. i. annyit, amennyi nekem kellett. A zongora is ment, eleinte bár kissé nehezen; idővel azonban egy-egy

jól eljátszott Bertini-gyakorlat után láttam, mily elégedetten és boldogan tekint apám leányára.

Boldogok voltak szüleim, boldogok voltunk mi is Ilonkával, kedves testvéremmel. De ez a boldogság oly hamar semmivé lett! Bekövetkezett életem legnagyobb, legszomorubb eseménye. Kicsiny hugomat egy gyilkos betegség hirtelen elragadta, és ez a veszteség drága anyámra is végzetessé vált.

A bánat és fájdalom folyton hervasztotta s egy hirtelen jött szélütés élőhallottá tette a viruló, életerős nőt!

Azokat a szomorú napokat, heteket, hónapokat, melyeket ágya mellett töltöttünk: soha, soha sem fogom elfelejteni, és az a gondolat, hogy él s még sincsen anyám, csaknem kétségbeejtett.

Nincs többé hajlékunkban vidám társaság, nem hallik a vidám zongora-szó. Kihalt az öröm, elmúlt a boldogság; fájdalom és bánat lakik házunk minden szegletében.

Apám szomorú arcza és egy magával tehetetlen, beteg, béna édes anya van most mindig szemeim előtt. Ezt a drága beteget ápolgatom, vigasztalom, vezetgetem, s e reám nézve leverő és mégis boldogító munka alatt könyeimet hullatva, szüntelen azzal a gondolattal foglalkozom: »Jó anyám, lesz-e még valaha ép?!«

Munkám s gondolataim közben pedig oly sokszor hallom apám ajkairól e szavakat:

— Kedves gyermekem, de jó, hogy leány lettél!

Pösztör Izabella.

*

Életem legfontosabb élménye.

(A második jutalommal kitüntetett pályamű.)

Pusztán lakunk. Pusztáinkat a szomszéd majjossal hosszú árnyas fasor köti össze, mely kedvencz sétahelyem. Néhány héttel ezelőtt a fasorban ültem virágzó akácok alatt s néztem, mint aranyozza meg a lenyugvó nap a vén Mátra ormait. Messziről ide hallatszott a nagy-kátai harang

kongása. A fehér akác-virágok nesztelenül bujtak egymáshoz, a szarkaláb és a pimpó lehajták fejüket: a természet elmondta esti imáját. Hirtelen éktelen lárma, hangos visítás szakítá meg a jótékony csendet. A közel nádasból ijedten rebbentek föl a vad-kacsák, s a vízi-bika rémülten rejtette karsu testét egy himbálódzó buzogány mögé.

— Hahó! Ki az?

— Ki az? ... felelte a viszhang s a lárma mind közelebből hangzott. Néhány lépést tettem előre s ugyan-e pillanatban a parasztyerekek egész csapata bukkant elő a nádasból, maguk közt vonszolva egy szegény öreg lucskos kutyát, melyet minden lépésnél rugásokkal, ütlegekkel illettek s melynek kinja fokozni látszott jó kedvöket. A kutya egyik lába meg volt sebezve s a szikes földön piros vér-sáv jelölte a szivtelen kis csapat utját.

Föllázadt bennem az igazság érzete.

— Szivtelen gyerkőczök, eresszéték el azt a szegény párát!

Gúnyos kacaj volt a felelet, melyet többszörösen vert vissza az ekhó.

— Eresszéték el! Én megveszem!

A gyerkőczök egy ideig tanakodva néztek egymásra, de amint magasba tartottam össze takargatott fillérekkel megtelt pénz-tárczámat, két tuczat szurtos kéz mőhőn utána kapott, s a kutya az enyém volt és szabad lett.

Haza vittem, bekötöttem a sebét és Oedipusnak neveztem el a dagadt lába miatt.

*

Röviddel később volt. A nap maga apró változatosságai elhomályosított emlékemben, s amint visszagondolok reá, a tárgyak mind jobban elmosódnak, s azon veszem magam észre, hogy csak a színeket, annak a napnak csodálatos szép színeit tudja felidézni képzeletem. Azt a mélyen kék eget, melynek egyik felét szakgatott, habos bárány-felhők borították, míg a másik fele, hosszán vörös és viola szín sávokban húzódtott le a zombékos rétig. A vakító

fehér földből s szürke porba, kér vert föl az

Czeltalanul hőségben Band unoka-öcsém, bu volt életében ha egy nap annak látásával lok uj meg uj es tott az ökör-istá csikókat, felmász mányozta a gém

Bolyongásunk rüs-kert végére. itatók és a ku merült, majd O iskolát végig l ugrott aztán s nyalva, figyelme

— Te, minek

pénz-szekrény? l

— Miféle pén

— Hát az ni

nyitott vas láda a minta-buzát s

— Ez nem p láda, Bandikám.

Egészen közö nyitott ládat, r öblös gyomrába kerestünk menek elöl. Egy darab láda fenekén s Oedipus a nagy dika végére is me ságot s fészkelőd

— Te, játsz magunkra ránto delét.

Bizony majd h tünk temetést, rugóra járt s ré nem tudjuk föl böltünk, véresre hiába. A leveg fülledebb, mind alig tudtunk léle

fehér földből színes párák szálltak fel a szürke porba, melyet egy megrakott szeker vert föl az ország-uton.

Czéltaianul bolyongtunk a tikkasztó hőségben Bandival ide-oda. Bandika, az unoka-öcsém, budapesti gyerek, aki most volt életében először pusztán. Csoda-e, ha egy nap alatt nem tudott betelni annak látásával, amin én évek óta találok új meg új csodálni valót. Bele kukkantott az ökör-istállóba, megkergette a szilaj csikókat, felmászott a széna kazlakra s tanulmányozta a gémes-kut érdekes szerkezetét.

Bolyongásunk közben eljutottunk a szérius-kert végére. Bandika egy darabig az itatók és a kukoricza-górék szemlélésébe merült, majd Oedipuson próbálta a magas iskolát végig lovagolni. Hirtelen talpra ugrott aztán s szeméit a tenyerével beárnyalva, figyelmesen nézett egy pont felé.

— Te, minek itt a szabad mezőn ez a pénz-szekrény? kérdé.

— Miféle pénz-szekrény?

— Hát az ni! S ujjaival rámutatott egy nyitott vas ládára, melybe apám rendszeren a minta-buzát szokta zárni.

— Ez nem pénz-szekrény; ez a gabonás láda, Bandikám.

Egészen közelről tekintettük meg a nyitott ládát, mely üres volt, s melynek öblös gyomrában, Bandi indítványára, mi kerestünk menedéket a forró napsugarak elől. Egy darabig türelmesen guggoltunk a láda fenekén s elnéztük, mint kapkodja Oedipus a nagy színes legyeket; de Bandika végre is megunta ezt a csendes mulatságot s fészkelődni kezdett.

— Te, játszunk temetésdit, mondta, s magunkra rántotta a láda nehéz vas fedelét.

Bizony majd hogy komolyan nem rendeztünk temetést, örökre! A láda födele rugóra járt s rémulten vettük észre, hogy nem tudjuk fölfeszíteni. Sirtünk, dörömböltünk, véresre vertük ökleinket — mind hiába. A levegő a szűk ládában mind fülledtebb, mind türhetlenebb lőn, s már alig tudtunk léleketet venni.

Bandika össze tette két kezét s imádkozott: »Miatyánk, ki vagy a mennyekben«... Nem tudta befejezni. Ajkain elhalt a szó, feje halk koppanással dőlt a láda falához.

— Bandi! Bandikám!

Szerettem volna fölsegíteni, de az én karjaim is lelankadtak, a lélekzetem elállt s a fejemben gyorsan, siketítőn kezdett keringeni ezer meg ezer elszabadult, tüzes kerék. Utolsó gondolatom az volt, hogy meghaltam s vajjon mit fognak szólni az evangélikus iskolában, ha apa beküldi majd a gyász-jelentést? Nem tudom mit szoltak volna. Mert mikor fölnyitottam a szememet, vizes lepedőbe burkolva feküdtem ágyamon s úgy fél füllel hallottam egy történetnek a végét, melyet a kasznárné asszony mesélt a már felocsudott Bandikának:

— Ugy ám, kis urfi. Befutott hozzám az Oedipus és addig szükölt, addig cibált a szoknyámnál fogva, mignem rosszat sejtve, csakugyan utána mentem. Oda vezetett egyenesen a gabona-ladához, ahol aztán megtaláltam a kis urfiakat félig holtan.

Bandika álmosan hajtotta a fejét a kasznárné vállára, mert még mindig szédült. En pedig össze tettem kezeimet s előlről kezdtem az imát, melyet Bandika a ládában nem tudott befejezni: »Mi atyánk, ki vagy a mennyekben«! . . .

Gerde Oszkár.

*

Életem legfőbb élménye.

(A harmadik jutalommal kitüntetett pályamű.)

Jer elő te, szóke haju árnykép. Jer, idézzük fel a mult emlékeit!

Jól emlékszem rá, mint ha csak ma történt volna. Szép nyári meleg délután volt. Együtt játszottam Ilonkával a virágos kertben. A madarak vidáman csicseregtek, az ég tiszta volt és kék. Egy darabig nyugodtan játszottunk, virágot szedtünk, homokvárat építettünk a bábuknak. Egyszerre azonban gyönyörű, arany szárnyu lepkét pillantottunk meg. Eldobtuk a virágot, a bábút és hajrá! Utána!

Üztük, kergettük az egész kerten végig, de mindig elröppent a kezeink elől és végre átröppent a kerítésen. Itt megálltunk. Tudtuk jól, hogy tilos kimenni a kertből. Még fülemben csengett a mama intő szava:

— Edes kis lányom, te vagy az idősebbik, vigyázz Ilonkára! A kertben játszhattok, de onnan kimenni nem szabad!

Már-már vissza fordultam, de Ilonka kérlelni kezdett: hogy csak egy piczit, csak még egy piczit! Egy perczig haboztam, de a pillangó aranyos szárnya úgy csillogott, úgy villogott a napsugárban, hogy elfeledtem a tilalmat. A kerten túl terült el az erdő, sűrű fáival, melyeknek koronáit ha meg-megsuhogtatta a szél, úgy tünt fel előttem, mintha titokzatosan bölingatnának fejeikkel. Sokszor néztem. Most is mint ha valami vissza tartott volna. De nem! Hiszen olyan gyönyörű volt az lepke! Megfogtam Ilonka karját és utána rohantunk. A lepke pedig csalogatott beljebb, beljebb, be a zúgó erdőbe.

Időközben heborult az ég, a madarak elültek fészkeikbe, a fürgé gyíkokcskák széles lapu-levelék alá bujtak. Mi azonban nem láttuk az ég borulását, csak a lepkét, az aranyos lepkét! Csupán akkor vettük észre a bajt, mikor óriási mennydörgés reszkettette meg a levegőt. Ijedten álltunk meg. A vihar teljes erővel tört ki, a vén fák recsegték-ropogtak. Az erdő sötét volt, csak néha-néha világította meg egy vakító kékes villám. Oda támaszkodtam egy fához, szorosan magamhoz ölelve Ilonkát. Ő sirt, én reszkettem, és ugyancsak bántam a tettemet. Egyszerre egy villám fényénél megpillantottuk a lepkét, mely a patak mellett egy bokorra szállt. Én már nem törődtem vele, de Ilonka kiszakította magát karjaiból és meg akarta fogni. Oda rohant s jaj!... egyszerre velő rázó sikolyt hallok... Ilonka a sikos talajon megcsuszott s lezuhant a megáradt patakba.

Tovább nem tudom mi történt, mert rémületben elájultam. Mikor fölbredtem,

otthon találtam magamat a fehér-függönyös kis ágyban, mellettem állott a mama és az orvos. Legelső kérdésem az volt, hol van Ilonka. Zokogástól elfojtott hangon felelt a mama:

— Az angyalok közt . . . fenn az égben.

Ekkor újra elvesztettem eszméletemet. Mikor jobban lettem, megtudtam, hogy Ilonkát halva, engem pedig eszméletlen állapotban hoztak haza az erdőből.

Nagysokára meggyógyultam, de a régi jó kedv nem tért vissza többé. Mindig, mindig magam előtt látom Ilonka halvány szőke haját, mint akkor ott a habok között.

A temetőben bánatosan susogó szomorúfüzek árnyékában van egy kékvirágos kis halom. Minden nap kijárok oda, megöntözni azt a virágos kis sirt, mely alatt a kis szőke Ilonka örök álmát alussza, csevegő ajkát örökre becsukva, mosolygó szemét örökre lehunyva.

Ime, ez az én életem legfőbb élménye. Nem fogom elfelejteni soha — soha!

Pirnitzer Kornélia.

ARANY KALÁSZOK.

Nem mindig igazán gazdag az, akinek sok a kincse, aranya. Mert még többet kíván s ha el nem érheti, boldogtalan. De aki kevéssel is beérve elégedetten él, az valóban gazdag s kincsétől senki sem foszthatja meg.

*

A finom viselkedés, mivel modor olyan, mint a szép, finom serleg. Nagyon kedves, amíg csak nézzük. De ha szomjások vagyunk és üres a serleg, mit ér? Épp így szükséges, hogy a finom, mivel külső mögött igazi becses tartalom legyen: jóság, becsület, nemes érzelem. Az ilyen embernek van igazán értéke.

LÁM m
Mint va
Viczáj
Mig a f

Nem is
Hanem
S bár b
Kocsiká

A

Az
— É
— M

A LACZI FOGATA.

LÁM mennyivel jobb dolga van Laczinak
Mint van a kis Ilonkának, Katinak.
Vicdját csak tolja a két kis leány —
Mig a fiu maga jár egy kocsikán.

Nem is kocsi, hintó sem, csak laptika,
Hanem azért boldog vele Laczika;
S bár bak-kecske az ő lova, nem csikó —
Kocsikázni kecskével is vajmi jó!

»Egy leánykát magam mellé vehetek,
Rövid séta-utat vele tehetek;
S ha leszállott Ilon, jöhet Katicza
Birja bakom s megbirja a laptika!«

Laczi ezt magában így gondolta ki,
S hogy így is lett, nem szükséges mondani.
Tanult emberséggel köszönt, s azután
Felváltva elkocsikázott vele a két kis leány.

A FÁRAÓK SIREMLÉKE.

NINI, milyen szép csucsos, háromszögű nagy hegy! szólt a kis Vilmácska, mikor egy napon a messzi utról haza tért Károly bácsi fényképeit nézegette.

— Az nem hegy, szólt komoly felsőbbiséggel Andorka.

Az gúla, egyiptomi gúla vagy pirámis.
— És mi az a gúla?
— Mondom, hogy pirámis.

— Igen, értem. De hát a pirámis micsoda?
— Hát . . . hát . . . gúla.

Andorka egészen bele vörösödött a tudós magyarázatba azon való ijedtében, hogy az a kíváncsi Vilmácska nem talál ennyivel megelégedni. Csakugyan, Vilmácska olyan képet csinált, mint aki nem okosabb a magyarázat után, mint volt annak előtte. Bizonyosan sarokba is szorítja tudós testvér-bátyját, ha szerencsére Károly bácsi, aki író-asztalánál ülve, meghallotta ezt a beszédet, nagyot nevetve így nem szól:

— Igazad van, Andor fiam, az nem községes hegy; de a te magyarázatod sem valami jeles magyarázat. Ugy látom, te sem tudsz sokkal többet a gúláról, mint Vilmácska. Pedig illik valamit tudni rólok, mert az egyiptomi gúlák még mai napig is

a föld legnevezetesebb építményei közé tartoznak, hajdan pedig a hét világcsofa egyikének tartották.

— És ki építette?

— Az egyiptomi uralkodók, a fáraók. Ezt a nevet csak ismered a bibliából, a zsidók történetéből? De mikor a zsidók Egyiptomban rabszolgáskodtak, akkor ezek a gúlák már állottak, mert a gúlák négy-ötezer esztendő óta állanak és mai napig is a föld legmagasabb kőépítményei, ötszáz lábnaál magasabb, tehát igazán jókora hegyek. Még pedig hatalmas szikla-hegyek, mert csupa óriási, száz mázsás kődarabokból vannak összerakva.

— Ó, és hogy bírták az ilyen óriási köveket oly magasra fölvinni?

— Az valóban roppant munka lehetett. Mert akkor még nem ismerték az olyan emelő gépeket, minők ma vannak; pedig még ezekkel sem volna könnyű dolog. Valószínű, hogy száz meg ezer ezer szerencsétlen rabszolga vonszolta fel lánczokon, köteleken az óriási köveket és bizonyosan sok ezren haltak is bele a rettenetes munkába.

— És mire valók voltak ezek a gúlák?

— Teljes bizonyossággal nem tudjuk, csak mint valószínűséget mondhatjuk, hogy egyes hatalmas fáraók, azaz egyiptomi királyok emeltették a saját maguk számára siremlékül, hogy holtuk után oda temessék őket. Mindenik gúla közepében van néhány kamra, melyekhez hosszú, tekervényes, sötét folyosó vezet. De ezeket a kamarákat rég kifosztották a különféle pusztító ellenséges népek és seregek, melyek évezredek óta Egyiptomban jártak, úgy, hogy most már nem igen találni ott semmit.

— Akkor hát nem is érdemes oda bemenni.

— Az utasok nagy része nem is megy be, csak a tudós kutatók. Az utasok legtöbbször csak a gúlák aljáig megy és onnan bámulja meg. De a bátrabbak és erősebbek fölmásznak a gúla csucsára, ami igen fáradságos és csak az ebben jártas benszülött arabok segítségével lehetséges, mert a gúla oldalt lépcsőzetes ugyan, de az egyes lépcső-fokok ölnyi magasak. A mi

felsőbb királyunk, Ferencz József, negyedszázaddal ezelőtt Egyiptomban jártában mégis fölment egyik gúlára s többen is jártak már ott magyarok. Forgó bácsi is ezek közé tartozik. A gúla csucsáról nagy-szerű kilátás esik a Nilusra és a végtelen sivatagra s ez megérdemli a fölkapaszkodás fáradságát. Ha nem hiszitek, próbáljátok meg.

— Köszönjük, kedves bácsi; még egy kicsit várunk veled, felelé Andorka vigan. Most beérjük annyival, hogy igazán tudjuk, mi az egyiptomi gúla vagy pirámis.

BÜVÉSZET.

— Tüzhányó a vizes üvegben. —

(Képpel a 85. lapon.)

AZOKNAK az ügyes kis olvasóimnak, kik annyi felől örömmel jelentették nekem, hogy a »Kis Lap«-ban közölt számom büvészeti produkcióból ezt is, azt is jó sikerrel megcsinálták: most újra közlök egy érdekes mutatványt. Meglephetik, mulattathatják vele játszó társaikat s a magyarázat még egy kis okulást is nyújt.

Nem boszorkányság az elő állítása ennek sem. Csak egy kis ügyesség kell hozzá. No, meg apától is, mamától is szükséges egy kis segítség. Apácska ad egy kevéske vörös bort, nem sokat, csak amennyi egy kicsike orvosságos üvegbe bele fér; mamácska pedig valami öblös száju nagyobb üveg edényt ad rendelkezésre a produkcióhoz.

Előbb azonban még tüzhányó hegyet kell össze gyurnunk. Egy-két maroknyi agyagból formálunk tetszés szerint hegyet, még pedig olyképp, hogy belől a közepe éppen a csucs alatt üres legyen és ebbe az üregbe a vörös-borral megtöltött kis üvegecske pontosan bele férjen. A hegy csucsán keresztül nyílást csinálunk a belső üregbe. Ez a nyílás kívülről is látható legyen, mert ez lesz a tüzhányó nagy krátere, amelyből a tüzet és füstöt ontja. Az így készült hegyet kiteszük a napra, hol keményre szárad.

Most még a vörös-boros üvegcsével van egy kis dolgunk. Keressünk dugót, mely

szorosan
hosszabb
lyukacs
fából va
kell hag
dagad s
jobb is,
üvegcsél
A lyuk
gaszolju
az elők
üvegcsél
aljára é
gyet, m
éppen be
lyukas
lása alá
ábra vil
helyezés
edényt
levő he
A vize
den meg
zogjon é

Alig
kezd a
kráterbő
és nagy
fölköt, é
Akarj
Azért
ben van
csucs-ny
és a dug
az üveg
tehát a
kiszoritja
vékony s
terjed, fi
A tüzh
míg a vi
üvegcsél

KOSS

Schlesin

Köszöne
rendeltetés

szorosan bele illik s ezt a dugót középen hosszában végig furjuk, úgy hogy szűk lyukacska támadjon benne. Ha a dugó parafából való, akkor a lyukacsát tágabbra kell hagyni, mert a parafa a vízben megdagad s a lyukacska bedugulna. Epp azért jobb is, ha közönséges fából faragunk az üvegcsebe dugót és ezt furjuk keresztül. A lyukas dugóval aztán szorosan bedugaszoljuk a vörös-boros üvegcskét. Ezek az előkészületek meglevén, a vörös-boros üvegcset elhelyezzük a nagy üveg edény aljára és ráborítjuk az agyagból gyurt hegyet, melynek titkos üregébe a kis üveg éppen bele fér, úgy, hogy nem mozoghat; a lyukas dugó pedig éppen a hegycsucs nyílása alá jut. (A rajzon a jobboldali felső ábra világosan mutatja a titkos belső elhelyezést.) Most tele töltjük a nagy üveg edényt vízzel, úgy hogy az edény alján levő hegy fölött magas vízréteg legyen. A vizet pedig egy kis pálczikával gyöngéden meg-megkavarjuk, hogy mindig mozogjon és hullámozzon.

Alig töltöttük be a vizet, már működni kezd a tüzhányó. A hegy csucsán levő kráterből sötéten emelkedik föl a »füst« és nagy föllegekben uszik ide-oda a hegy fölött, éppen mint az igazi tüzhányónál.

Akarjátok tudni, miért történik ez?

Azért, mert a bor, mely a kis üvegcseben van, könnyebb, mint a víz. A hegynek csucs-nyílásán át a víz eljut a dugóhoz és a dugóba furt szűk lyukacsán behatol az üvegcsebe. És mert a víz nehezebb, tehát a víz száll az üvegcse aljára és kiszorítja az üvegcseből a vörös bort, mely vékony sugárban árad föl s kijutván, szétterjed, füstfelhőhöz hasonlóan.

A tüzhányó mindaddig fog működni, míg a víz minden bort ki nem szorított az üvegcseből.

KOSSUTH LAJOS SZOBRÁRA.

Schlesinger Szidi és Gyula 50 kr.

Köszönet a nemes adakozóknak. Az adományt rendeltetési helyére juttatom.

Tréfás találós kérdések.

Melyik járás az, a melynek a leghatalmasabb szolgabíró sem tud parancsolni?

*

Melyik tónak van kereke?

*

Hogy lehet kilencz ludat tizfelé hajtani?

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Derék Ferkó”

Irta Marryat, átdolgozta Donászy Ferencz. Hat színes képpel.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVII. köt. 4-ik számában közölt kockakarejtvény megfejtése:

O	R	S	O	V	A
R	U	B	I	N	
S	Á	R	A		
O	L	T			
V	Ő				
A					

Helyesen fejtették meg: Botka Irma, Imrédy Kálmán és Károly, Jakab Ilona, Szabó Margit, Reitzer Alice, Győry Géza (a levélpapíros rojtos szélét papirosvágó ollóval könnyen lehet körül nyírni. F. b.), Klein Irénke, Spitz Miklós, Lázár Pirocska, Mérey Ágosta, Szentpétery Gyula, Ofner Etelka, Herzfeld Paula és Lenke, Vizslovsky Irma és Kati, Vermes Ervin és Margit, Koritschoner Margit és Iván, Szél Pirocska, Haidékter Katicza, Klein Gizike, Unátyinszky Iluska, Fábrián testvérek, Kiss Sára és Lajos, Schwarcz Mircza, Posner Olga, Reitzner Lujza és Margit, Győry Ella és Szeréna, Przybilla Jenő, Weisz Ilonka, Ödön és Lipót, Lányi István és Rudolf, Bleuer Rozália, Pirnitzer testvérek, Bartók Margit,

Ravasz Gizi, Hunfalvy Livia, Denk Gusztáv, Várady Bözsike, Altmann Sarolta, Bolyó Pálma és Károly, Frey Irma, Zurányi Gusztáv, Seethal Flma és Sigmond Alice, Majercsik Annuka, Gyurkovich Dódi.

A jutalom kisorsolása szabályszerűleg megtörténvén, nyertes lett *Reitzer Alice*, *Budapesten*, kinek a jutalom-könyvet (*Andersen válogatott meséi* fordította *Móka bácsi*, hat színes képpel, szép vászonkötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVII. köt. 3-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Kiss Sára és Lajos, Weisz Béla. Várady Bözsike.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kormos Tivadar. A te versikédről is az a véleményem, amelyet a »Kis Lap« m. számában nyilvánítottam egy másik hasonló költeményről. Van benne érzés, de a formája fogyatékos. — **Győry Ella és Szeréna.** Azt kéritek: közöljem a rejtvényeket. De amit beküldtetek, az nem a rejtvény, hanem csak a megfejtése. A megfejtésbe foglalt szavakból előbb csináljatok rejtvényt s úgy küldjétek be. — **Weisz Ilonka, Odón és Lipót.** Örömmel látlak kis híveim nagy táborában titeket is. Hogy a szerencse mikor kedvez nektek, azt nem tudhatni; de a rejtvények megfejtésénél nem is a nyereség a fő, hanem az a szórakozás, melyet a megfejtéssel való foglalkozás nyújt. — **Várady Bözsike.** A fogadástok bizony furcsán dőlt el: te is vesztettél, az öcséd is. Mert nem *Sándor*, de nem is *István*. A cukorkákon tehát most testvérileg osztozzatok meg. Másik kérdésre: van ott még több más kis hívem is. Számukat pontosan nem én tudom, hanem a kiadó-hivatal, mely a lajstromot kezeli. — **Altmann Sarolta.** A »Kis Lap«-ot már szombaton hajnalban adják postára, úgy hogy a fővároshoz közelebb lakó előfizetők már szombaton megkapják; de az ország legtávolabbi részében lakók is megkaphatják vasárnap, mert nincs olyan messze eső hely, ahova a vasut és posta huszonegy óra alatt el ne vihetné. Ha tehát csak hétfőn délután kapod, akkor az ottani postán kell valami hibának lenni és ott kell felszólalnod. Megkaphatnád már szombaton is. Ha pedig nevedet nem találod a megfejtők névsorában, az annak jele, hogy leveled nem jutott hozzám. — **Denk Gusztáv.** Alkalmilag egyikét-másikat talán közölhetem. — **Vedress Imre.** Tavaly *Vadnay Károly* és *Szana Tamás* jeles írók is voltak pályabírák. Harmadikul *Berczik Árpád* csatlakozott hozzájuk. Az ítélet igazságos voltában tehát megbízhatok. — **Ember P.** Talán a 2-ik számot. — **Fischer Ilona.** Ha névre nem is, de valójában kettőtöknek jár a »Kis Lap«: akkor Ernő bátyád részt vehetett volna a pályázatban. Csak hogy kérdéssel megkéstél, mert a beküldés határideje a múlt héten telt le. A négy levelű lóherét nagyon köszönöm. Kedves volt tőled rám gondolnod. — **Bolyó testv.** *Donászy* bácsi szívesen veszi, hogy az ő elbeszélését ti is megszerettétek, amire nagyon érdemes. Bizony lelkesítő példát mutat ő fel a kis Mátyásban. De most jó még csak a java. — **Pleininger Hilda.** Prágai Blanka felől a kiadó-hivatal nem adhat felvilágosítást, mivel a lapjártatók névsorában elő nem fordul. Azt jól teszed, hogy a vidék szépségét s annak jó levegőjét kiélvezed. Szedjed is tele magad vele, hogy megerősödjél térj vissza a munka idejére. — **Harmath S.** Kissé fogas, de megpróbálok a közlésért. *Rezsőnek* iratkozol, amely név sohasem volt magyar, nem is lesz. Miért élsz vele, annál inkább feltűnő, mivel épp a te föladványodban ott van annak a jó régi magyarítása: *Radó*. De inkább *Rudolfot* használj, mint *Rezsőt*, amelyet egy valaki tréfából alkotott *Dezső* formájára. Ezen a bolond nyomon *József* helyett *Jezsót* is irhatnának. — **Herzog Miksa.** Ügyes levélkéd meg fog jelenni. — **Dobrovits Margit.** Mi okból közlöd velem, hogy Pozsonyba megy? Tán mert oda kívánod példányodat? Ez esetben fordulj a kiadó-hivatalhoz s ird meg szabatosan a lak-czimedet. — **Szerelemhegyi Jenő.** Nem volna abban hiba: csak hogy kevesen vannak, akik ismerik az »arak« szót. — **Katicza története.** Csak szeptemberben kerülhet olvasásba. Akkor tudatom is e rovatban véleményemet. — **Majercsik Annuska.** Az aradi honvédelemék-szobrot, melyet apróra leírsz, ismerem én is. A találos szavakból nehányat közlök. — **Oláh Szidónia.** Versikéd csinos, de olyan bús, hogy már csak novemberben, halottak napjára akarom kiadni, midőn az általános hangulathoz inkább talál. Most a nyári öröm rózsái és pipacsai közé nem szeretném belefogni ezt a bús viola-virágot. — **Kremsir testv.** Ketten vagytok a levél alá írva s azt írjátok: »bizonyítványomban mind tiszta 1-es van.« Melyőtök hát az a jó kis diák: Ernő-e vagy Irma? A ti lakó-helyetekről azt hittem, Németországban van, mert ez áll a leveletek borítékán: »Domainen Pachtung Bolmány, Baranyaer Comitát.« A »Baranya«-név vezetett nyomra, hogy mégis csak Magyarországon keltek a ti soraitok s csak véletlenül zártatok olyan borítékba, amely külföldre szól. De, azt hiszem, rátért volna a német mellé ez a magyar sor is: »Uradalmi bérlet, Bolmány, Baranya vármegye«. Igaz-e? — *Több levélről a jövő számban.*

A »KIS LAP« minden kötetéhez diszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára 60 kr. A »Kis Lap«-nak fél évi folyamából telik egy kötet. Megrendelő czim: Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.